

לא בְּכָל הַדְרָכִים
שָׁרָצִיתִי לְלֶכֶת הַלִּכְתִּי / בַּדְרָכִים
שֶׁהִלֵּכְתִּי טָעִיתִי וְנָאִי לֹא פַעַם אַחַת

יעקב רוטבליט, מתוך "דברים שרציתי לומר",

גיליון מ. 2675 * ט"ו תמוז תשפ"א * 25 ביוני 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

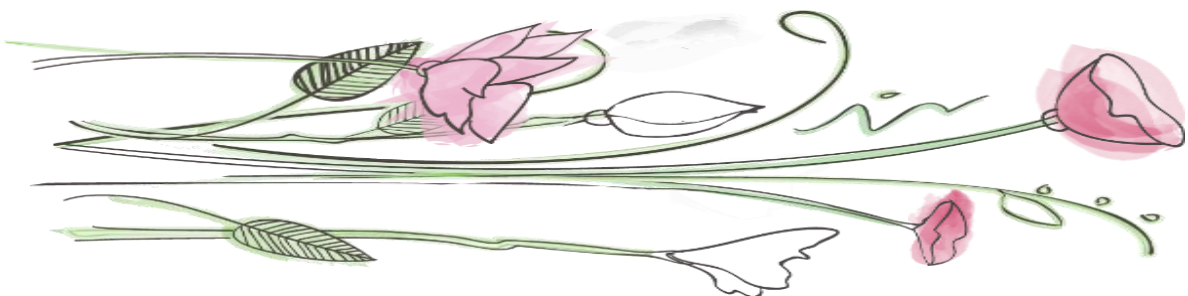
עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בית כפר הנשיא
מודיע בצער רב על
פטירתו, של חברנו בעבר**

ישראל הדר ז"ל

**תנחומינו לבנותיו: ורד, רקפת, לילך,
וסיגל. לנכדים ולנינים
ולכל המשפחה המורחבת.**

שלא תדעו עוד צער

אָנוש כַּחציר יָמיו
 כְּצִיץ הַשָּׂדֶה כִּן יָצִיץ.
 כִּי רוּחַ עֲבָרָה-בוֹ וְאֵינָנוּ
 וְלֹא-יִכְיָרְנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ.
 וְחֶסֶד אֲדָנִי מַעֲוֹלָם
 וְעַד-עוֹלָם עַל-יִרְאָיו
 וְצִדְקָתוֹ לִבְנֵי בָנִים

מילים: מן המקורות.

חג המשק ה-73 בכפר הנשיא!

שלום לכל הקהילה היקרה,

אנחנו בספירה לאחור לקראת חג המשק 73.
יש מספר אירועים לקראת וגם בסופ"ש 16-17 ליוני.

שבועיים לפני החג

יתקיים אירוח משפחות צעירות ע"י משפחות וותיקות,
ביוזמתן ואירגוןן של קרול בילגורי ויעל שפרונג.

יום שישי 16.7: בתוכנית יתקיים מופע באמפי בהפקתה של שרה
מרקוסון בהשתתפות חברים מהקהילה.

שבת 17.7: יתקיים בלב הקיבוץ הבראנצ' המסורתי
ביוזמתן הברוכה של מעין, רחלי ונעה. פרטים עוד יגיעו.

אם זאת, יש לנו בעיה ואנו זקוקים לכם:

בשלב זה אף אחד לא התנדב לקחת אחריות על צוות החג.
בנוסף, חסרים לנו מתנדבים להקמה ולפירוק בערב המופע, כלומר:
סידור כסאות מהבריכה באמפי, סידור כסאות ושולחנות מעגלת
התרבות בבריכה לטובת
הכיבוד שלאחר המופע,
ופירוק האירוע (החזרת כל הכיסאות והשולחנות לעגלה ולבריכה).

כמו כן, יש צורך במתנדבים
לפינת הקפה, פינת העוגות והפירות.

מטרת הועדה היא לספק חוויה שלמה ושמחה של חגיגת חג
המשק וכרגע חוסר ההיענות להתנדב מונעת מאיתנו לקיים
את החג כהלכתו.

בואו ועזרו לנו לקיים את החג כהלכתו:

מתנדבים, אנא צרו קשר עם רתם: 050-881-1458

ועדת תרבות

• כיכר חיים וייצמן

קודם כל אני רוצה להביע את התסכול שלי מכך שעדיין לא הוצאה לפועל "מפת הדרכים" של כפר הנשיא. יש כבר מפה, יש כבר הסכמה על שמות השכונות והרחובות, ועדיין בכל פעם שאני צריכה למסור כתובת למישהו אני צריכה להגיד: "כשתגיע לשער, תתקשר".

אבל לא על זה רציתי לכתוב הפעם, אלא על הכיכר היפה במרכז הקיבוץ: המנורה והפרחים, ממש נפלא, ולאמר, שוב הרבה מלים טובות לאפריים מעיין על הטיפול בפרחים באיזור, בשיתוף פעולה עם ענף הנוי.

אלא מה? מזה חדשים אחדים הפרחים השולטים בכיכר הן החוטמיות, שהן יפות מאד (בעיקר בראשית פריחתן), ושהן היום השליטות ברחבי הקיבוץ כולו. הבעייה היא הפרחים גבוהים אלה מסתירים את התנועה מסביב לכיכר. עד כה לא קרה כלום, ונקווה שגם לא יקרה, אבל זה מצב לא בטיחותי, ומכיוון שהחטמיות סיימו את פריחתן לעונה זאת, אני מקווה שבקרוב יעקרו מהמקום, לטובת צמחיה נמוכה יותר.

• בשבחי הטכנולוגיה:

לפני כארבעים שנה פרסם הסוציולוג האמריקאי אלווין טופלר את ספרו "הגל השלישי" בו הוא חזה את העתיד, כאשר המחשבים ינהלו את חיינו.

לקח הרבה שנים של התקדמות בעצליים, אבל השנה וחצי האחרונות, עם הקורונה בכל העולם, אפשרו זינוק טכנולוגי בכיוונים שטופלר דבר עליהם. למשל האפשרות של עבודה מהבית בלי צורך להצטופף בפקקים בדרך לעבודה.

תחום אחר שבו התקדמנו מאד השנה הוא התחום של הנגישות הרפואית. פעמיים בשבועות האחרונים נזקקתי לתרופה. בפעם הראשונה, היה זה בערב שבת, הרמתי טלפון ל *2700 שוחחתי עם רופא, הוא אבחן את מצבי ורשם תרופה. המרשם נשמר בתיק הדיגיטלי שלי, וכל מה שהיה עלי לעשות היה לגשת לבית המרקחת (בית המרקחת בטובא זנגריה פתוח גם ביום ששי עד 22.00) עם הכרטיס המגנטי שלי ולקנות את התרופה (התשלום – בכרטיס האשראי שהמספר שלו שמור בקופת חולים...).

בשבוע שעבר, קבלתי טלפון מהמרפאה והאחות הודיעה לי שעלי לקבל תרופה מסוימת. זה היה יום חמישי לפני הצהריים, אני בדיוק עמדתי להתחיל שיעור

בוותיקי הגליל בתל-חי. אמרתי לה שאין סיכוי שאגיע למרפאה בזמן, וזה אומר לחכות עד יום ראשון.

- את יכולה להיכנס לכל בית מרקחת של קופת חולים ולקבל שם את התרופה, אמרה לי האחות

ואכן, בדרך הביתה, נכנסתי לבית המרקחת של קופת חולים בקרית שמונה. העברתי כרטיס מגנטי וקבלתי מספר 279. חייתי דקה ושמעתי את הכריזה: "מספר 279 לעמדה מספר 5" התחלתי לנוע לכיוון עמדה מספר 5, ועוד לפני שהגעתי אמר לי הרוקח: "תמר?" ומיד הגיש לי את חפיסת התרופה עם המדבקה הנושאת את שמי ואת הוראות השימוש.

והתשלום? בכרטיס האשראי שמספרו רשום בקופת חולים!

בנוסף לכך, כבר כמה פעמים הזמנתי תור לרופא, כשהתור מתבצע בטלפון, ללא צורך לחפש חנייה, ללא צורך להחליף את הטריינינג בג'ינס.

תודה לשימוש בטכנולוגיה המתקדמת על ידי קופת חולים כללית, והעיקר הבריאות!

תמר וולפין

לקראת הפגישה ביום שלישי 29.6.21

- השעה: 17.00 (עד 18.30)
- המקום: המפגש
- סדר היום, כפי שאני מציעה:

כל אחד מהמנהלים ידבר עד 10 דקות על הנושא או הנושאים שעל סדר יומו/יומנו.

אחר כך כעשר דקות של שאלות ותשובות, ומעבר למנהל הבא.

אני אדאג לרישום מסודר של הדברים, ולהפצה ב"דברי הכפר"

(כמובן, אחרי שאבקש את התייחסותכם טרום פרסום).

להתראות

תמר

בית כפר הנשיא משתתף בצער

**יעקב דדוש והמשפחה
עם פטירתה של אחותו
דינה חטואל
ז"ל
יהי זכרה ברוך**

שלא תדעו עוד צער

בית כפר הנשיא משתתף בצערו

**של הרולד וואלך והמשפחה
עם פטירתו של אחיו
פרנק (בדרום אפריקה).**

**ז"ל
יהי זכרו ברוך**

שלא תדעו עוד צער

על הדרך / הפינה של דודו

הרהורים על אנשי נבו

אתמול ציירתי את מרטין לותר קינג והרהרתי לעצמי תוך כדי על האנשים האלה אשר מובילים מחנה בדרך קשה ומפרכת אל יעד נכסף. כמעט מגיעים עד אליו ונעצרים אך כפסע ממנו ומתים.

2. הראשון להגדיר את תסמונת הר נבו היה משה שאנחנו קוראים לו רבנו: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר. עֲלֶה אֶל הָר הָעֲבָרִים הַזֶּה הָר נְבוֹ, אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מִזְרָאֵל, אֲשֶׁר עַל פְּנֵי יְרֵחוֹ; וּרְאֵה אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֻחֶזָּה. וּמֵת בְּהָר אֲשֶׁר אֵתָּה עֲלֶה שָׁמָּה, וְהֶאֱסַף אֶל עַמִּי: כֹּאֲשֶׁר מֵת אֶהְרֹן אֲחִיךָ בְּהָר הַהוּא, וַיֶּאֱסַף אֶל עַמִּיו.

3. קטע הסיום בנאומו האחרון של מרטין לותר קינג מציב אותו על הר נבו עוד לפני שפגע בו הכדור. מרטין לותר קינג מתאר עצמו בנאומו כמשה הניצב על הר נבו ורואה מנגד את הארץ המובטחת ויודע שאליה לא יבוא.

4. "...ובכן, איני יודע מה יקרה עכשיו. ימים קשים עומדים בפנינו עתה. אבל זה לא ממש משנה לי עכשיו, כי אני הייתי על פסגת ההר. ולי לא אכפת. כמו כולם, הייתי רוצה לחיות חיים ארוכים, לאריכות ימים יש חשיבות. אבל אני לא דואג לזה עכשיו. אני רק רוצה לעשות את רצונו של האל. והוא איפשר לי לעלות לפסגת ההר. והסתכלתי מעבר, וראיתי את הארץ המובטחת. אולי לא אגיע לשם איתכם, אבל אני רוצה שתדעו הערב, שאנחנו נגיע לארץ המובטחת. ואני מאושר כל כך היום... אני לא מודאג לגבי כלום. אני לא מפחד מאף אחד. כי עיניי ראו את תפארת בואו של אלוהים". (מרטין לותר קינג הנאום האחרון)

5. אחר כך בא הכדור שפילח את לסתו, ביום 4 באפריל בשעה 18:01 נורה מרטין לותר קינג בעת שעמד על מרפסת הקומה השנייה של המוטל. הכדור פגע בו בלחיו הימנית שבר את הלסת ונע בגופו עד שנעצר בכתפו. חברו של קינג למאבק, אברנטי, היה בחדר בעת האירוע, שמע את הירייה וכאשר יצא מהחדר מצא את קינג שוכב על הרצפה מתבוסס בדמו.

6. מהו הדבר הזה שגורם לאנשים מסוימים לצאת מאזור הנוחות ולהיות מעורבים בנעשה עד כדי סיכון חייהם ממש. אמיל גרינצווייג קורא לזה "מחויבות פעילה" וכך הוא כותב:

"...מה היא אותה התוספת למעורבות, אשר הופכת אותה למחויבות פעילה? כדי לאפיין אותה, אין מנוס מכניסה לדיון במושג העשייה, ודיון זה לא נראה לי קל יותר מן הדיון במושג המחויבות. לפי דעתי, תנאי הכרחי – אך לא מספיק – להפיכת מעורבות, כמאופיינת כאן, למחויבות פעילה, הוא הנכונות לשלם מחיר

כלשהו עבור העמדה הנקוטה. נכונות זו לשלם מחיר היא המבחינה בין עמדה שאדם שומר לעצמו "בבטן" ובין עמדה שהוא נוקט ומוכן גם לעשות משהו עבורה..." (אמיל גרינצוויג מתוך עבודה סמינריונית שכתב ולא סיים מסיבות ידועות).

7. רחל המשוררת משרטטת במדויק את הוויית העמידה על הר נבו בשירה "מנגד":

קשוב הלב. האזן קשבת:
הבא? היבוא?
בכל צפיה
יש עֶצֶב נבו.

זה מול זה – החופים השנים
של נחל אֶחָד.
צור הגִּזְרָה:
רחוקים לעד.

פרש כפיים. ראה מנגד
שמה – אין בא,
איש ונבו לו
על אֶרֶץ רבה.

חורף, תר"ץ

שבוע הספר

אחד המשפטים
העצובים ביותר
שקראתי בשפה העברית
בשבוע הספר
היה "מבצעי שבוע הספר ,
חמשים אחוז הנחה
על כל ספרי
הפילוסופים הגדולים"

בין הספרים בערמה בצבץ
הקפיטל של קרל מרקס-

זו תורה וזה שקרה.

אדם הוא רק קנה של קש

אדם הוא רק קנה
של קש נדף ברוח .
היום הרוח
נושא אותו לקאן
מחר ישאנו לכל רוח.

היום הוא קנה של קש
משלך רמוס בצד הדרך
וחמור מזדמן יבוא
ילחך בו בתאנה,
ליום מחר כבר יהיה
ערמת גללים מהבילה
באיזו ארנה נדחת.

אך יש יום והאדם יקום
מנרמסותו בחרון גדול
להיות הקש שירוצץ
בתרועת נצחון גדולה
את גב הגמל.
ואנשים יצביעו עליו
בעברו ויאמרו בלחש
הוא היה הקש
ששבר את גב הגמל.

והאדם יחיה אז לעצמו ויגיד בשקט
"הי אני רק קנה של קש נדף ברוח"

שבת של שלום

נעים להכיר / מיכל אשחר

בלהכיר את כל חברי הקהילה,
והשבוע – גדי עמית,
גר בשכונת החרמון, ליד הבריכה.

איך הגעתי לקיבוץ

נולדתי כאן, בנובמבר - 1950, להוריי
מריאן וטומי, שהם ממייסדי הקיבוץ.
אני התינוק מבין המחזור השלישי של ילדי
כפר הנשיא (כיתת עופר, וכל מחזור הוא
שנתיים).

מה אני עושה בחיים

עיקר עבודתי היתה בגד"ש, במשך 24 שנים (שני פרקים של 12 שנים), בעיקר
בשטחים של הקיבוץ בחולה, שם גידלנו אספסת, כותנה, בוטנים, חיטה, אפונה,
חמניות, ועוד. ב - 15 שנים האחרונות השתעשעתי בתחזוקת הכלים
החקלאיים של המטעים (טרקטורים, עפרונים, מרסקות גזם, ועוד). לפני שבעה
חודשים, בהגיעי לגיל 70, סיימתי, ועכשיו אני בפנסיה.

קרובי משפחה בקיבוץ

לזוגתי רותי ולי נולדו 4 ילדים, יותם, מורן, נדב ומלי. יותם בארה"ב כבר הרבה
שנים, מורן קבורה בכפר הנשיא, נדב ביחד עם אשתו גיל גרים בבני ציון עם
שלוש בנותיהם - נכדותינו, ומלי בכפר הנשיא.
אבא שלי טומי ובת זוגו עין-יה מתגוררים כאן.
יש לי שתי אחיות, תמנה חיה בנען, וגילה כאן בהרחבה. לכל אחת מהן חמישה
ילדים בוגרים.

כמה מילים על הקיבוץ

גדלתי בכיתת "עופר", בקיבוץ קטן, אנגלוסקסי, בגליל, בשנותיו הראשונות –
קיבוץ של פעם. היינו בני הדור הראשון, ה"צבר" – משאת נפשם של אבותינו
המייסדים – התגלמות החזון הלאומי, הציוני והאישי שלהם.
גדלנו כל החיים בלינה משותפת! לא נורא כל כך.

כל החיים סביב בית הילדים והמטפלת – רות גולן, והקבוצה, והרבה מאוד בחוץ. עם הרבה מאוד חופש, ומעט מאוד הורים. היינו "ילדים של הקיבוץ". בלי טלוויזיה, מחשב וסמרטפון, **ועם** חדר אוכל, והיה טוב. גדלנו בצמצום רב בכל, כמעט עוני, ובכל זאת, למרות המחסור, לא היה לנו חסר, כך לפחות נדמה לי היום.

מעבר למה שמכונה היום "המערכת הפנימית" שהיה אז בקושי שביל בוץ, היה אסור לבנות – מחשש מהסורים, ובצדה המזרחי היתה שממה מוחלטת, קוצים ובזלת. עד יוני 1967 היינו יישוב ספר. הירדן לגמרי מחוץ לתחום, לא קיים עבורנו – גבול! עד מנסורה אולי יכולנו ללכת ורק לעיתים רחוקות.

משהו שאני רוצה לספר

למי שיש שאלות, אני עדיין פה.

תודה רבה גדי, נעים להכיר !

האדם הוא סך כל החוויות שלו.

כלומר, החיים הם מכלול החוויות שאנו עוברים עד לרגע הזה.

חוויות אלו מעצבות את הזהות שלנו

והופכות לחלק בלתי נפרד מאיתנו.

בררכת כפר הנשיא – 2025 \ אבי ר.

שלום לכול חברי קהילת כפר הנשיא בפועל ובלב...

מה עכשיו אתם בטח שואלים את עצמכם... לא מספיק כמעט הודעה ביום בממוצע ב"מקומי" ב"פירגונים" ועכשיו גם כאן... מה רוצה מאיתנו עכשיו הנודניק הזה!

רוצה גם רוצה אבל ראשית מבקש מכול אחד להקדיש את 10 הדקות (מקס') לקריאת הכתוב, כמוהו לא כתבתי (וכתבתי הרבה...) במעל מ-30 השנה שאני חי כאן.

לפני 3 שנים (עונות) קיבלתי על עצמי את תפקיד ניהול הברכה שלנו. האמת לא היה לי מושג ירוק למה אני נכנס... אבל אמרתי אז ואני חש גם היום שתפקידי לתת את השירות הטוב ביותר שאני יודע לחברי הקיבוץ על מנת שיוכלו למקסם את הנאתם מהפנינה הייחודית הזאת שלנו - בריכת השחייה.

השנה הראשונה הוקדשה ללמוד הנושא תוך כדי תנועה, כאשר אני נעזר מבעלי ניסיון בתחום בקיבוץ ובאזור. ויש המון מה ללמוד ולדעת בהתמודדות מול כול הגורמים הממלכתיים והאזוריים, עוד בטרם נכנס מישהו למים...

השנה השנייה הייתה מתסכלת ביותר עקב הקורונה והמגבלות הבלתי אפשריות שנפלו עלי ועלינו מידי יום. חוסר הודאות המוחלט מצד אחד וחוסר האונים הגדול מבחינת היכולת שלי להשפיע או לפעול נגד הגזרות השונות חדשות לבקרים, גרם גם להוצאות רבות ומיותרות שלא הניבו כול תמורה לכל החברים.

מתסכל ומדכא עבורי במיוחד הייתה המניעה המוחלטת שנכפתה עלי לא לתת להיכנס לברכה אפילו לחברים היותר מבוגרים ומוגבלים בינינו שעבורם ההגעה לברכה והשחייה היא הפעילות הספורטיבית היחידה או הכמעט יחידה שהם עושים שלא לדבר על המפגש החברתי והבריזה במתחם הברכה.

אישית מודה ומתוודה עברו עליי מספר חודשים של הרגשת אבלות מלווה בדיכאון שרק הימים החולפים המקרבים לפתיחת עונה חדשה היוו עבורי את האור בקצה המנהרה...

עד כאן סיפור העבר ומכאן... ההווה והעתיד. מכיוון שגם כך עונת הרחצה בברכה כולל ההכנות, העונה עצמה והסגירה לוקחות כחצי שנה, נותרים עוד חודשים ארוכים למחשבה ותכנון לגבי העתיד וכאן אנו נכנסים לכותרת:

ברכת כפר הנשיא – 2025

ברכת השחייה בכפר הנשיא היא לא עוד מקום בקיבוץ אלא מהווה מוקד חשוב בחיי הקהילה. מלבד העובדה ששחו בה לא מעט אלופי ישראל

בשחייה לאורך הדורות, היא מעוררת התפלאות ואהבה גם בקרב אורחים לרגע, היודעים להעריך ולהוקיר את האווירה וחוויית השחייה בבריכה ייחודית, המטופלת במלח ולא בכלור (אחת משתי בריכות יחידות באזור – השנייה במלון היוקרתי "מצפה הימים").

מכאן עלה וצמח אצלי הרעיון מדוע לא להרחיב את השימוש במקום המיוחד שלנו גם בתוך וגם מעבר לעונת השחייה (5-6 חודשים) ולהפכו לקאנטרי-קלאב קטן ונחמד לטובת ושימוש קהילת כפר הנשיא. שנת הקורונה הנוראית הקפיאה את הכול אבל השנה נכנסתי במרץ להגשמת החזון. לשמחתי הרבה גיליתי בדרך המון חברים ותיקים כחדשים המוכנים לתרום מזמנם מכישרונם ואפילו מכספם, כדי שלכולנו יהיה יותר נעים וכיפי. ההווה: אז מה כבר הספקנו לעשות עד עכשיו? היות שתקציב הבריכה מגיע רובו ככולו רק מהתשלום של חברי הקהילה עבור דמי המנוי להם לילדיהם ואורחיהם, אנו קרובים מאוד ליעד של 250 מנויים בוגרים ועוד כ-150 ילדים נשמח כמובן להציב רף חדש וגבוה יותר. מוזמנים.

הוספנו עוד 50 מ' של סככת צל ונוסיף בעתיד הקרוב עוד כ-50 מטר. רכשנו עשרות כסאות בריכה חדשים במקום אלו שיצאו משימוש במהלך השנים האחרונות וכן כסאות ישיבה גבוהים לטובת אלו המתקשים לקום מהכיסא העמוק (כמוני למשל...) והוספנו מיטות שיזוף ושולחנות בריכה קטנים.

שתלנו (בעזרת צוות הנוי עצים חדשים במקום העצים הקודמים שנשתלו לפני כ-40 שנה והגיעו לסוף דרכם) ויהיה לנו בעוד מספר שנים צל ירוק טבעי ויפה, מערכת השקיית הדשא הוחלפה ושודרגה. והנוי יפה מתמיד תודות לפרנקי. ג. ועדיין לא נאמרה המילה האחרונה. רכשנו מכונת אספרסו חדשה לשימוש עצמי בהתאם לבקשת חברים לא מעטים.

חידשנו את הציוד והכלים במטבחון הקטן ואת ערוגות הנוי החינניות שמטפחת באהבה פרנקי החזרנו את מבחן פיל גליק המאפשר לילדים (שעוברים אותו) לשהות לבד במים העמוקים. במהלך השבוע הקרוב נסיים את הצבת סככת היצירה לפעוטות ובהמשך נתקין לוח גדול במבואה של המלתחות כדי שיוכלו לתלות שם את היצירות שלהם.

ומכאן לעתיד הקרוב והקרוב פחות.

יש בידי הצעת מחיר סבירה להצבת מתקני ספורט עממי כמו שיש בכול

ישוב לטובת פעילות ספורטיבית קלילה ובטוחה לכול הגילאים. ההצעה מוגשת להנהלת הקיבוץ והוועד המקומי לשם קבלת אישור למימון. זה לא בשמיים...

השאיפה שלי היא שהפרויקט יהיה מוכן כמתנה לקהילה לחג המשק הקרוב וזה עדיין אפשרי מבחינת לוח זמנים.

במקביל פניתי בכתב לכול מיני גורמים ממלכתיים ואזורים כמו גם לאירגונים שונים בבקשת תרומה והשתתפות בפרויקט. בינתיים ללא הצלחה. יש לומר ולכן אני פונה גם לכול אחד ואחת מכם לעזרה בפניה למי שיכול לעזור ולקדם את הפרויקט. הרווח וההנאה יהיו של כולנו.

השלב הבא בתוכנית הוא להתאים את מתחם הבריכה לפעילות כזו או אחרת גם מעבר לעונת הרחצה.

תאורת לילה לבריכה. התחלנו בבדיקות הנדרשות כדי להקים מערכת תאורה אשר תאפשר רחצה לילית. ישנה תוכנית (שעליה כבר שילמה הקהילה בעבר לא מעט (הרבה) כסף בעבר) ומשום מה אני לא מצליח לקבל אותה לידי... ואנו בודקים אפשרויות נוספות. חברים טובים התנדבו לעזור בהקמה הפיזית של המיזם. כשיהיו התפתחויות. אפרסם.

אני נמצא בקשר עם חברות מתחום האנרגיה הסולרית לבדיקת היתכנות טכנית לחימום המים בבריכה, דבר שיאפשר את הארכת עונת הרחצה מצד אחד ומקור הכנסות לבריכה בתקופה שהיא אינה פועלת.

ושוב במקביל ובתקווה שנצליח לממש את התוכניות בקצב כזה או אחר אני נמצא בקשר עם חברות העוסקות בקירוי בריכות, כלומר כיסוי הבריכה כך שיהיה ניתן לרחוץ בה גם בימי החורף.

עוד חזון למועד... אבל זה הכיוון אליו אני חותר ומאמין בלב שלם שזה בכוחנו.

תודה מראש לכולם. כול עזרה תתקבל בברכה.

אבי רוזנקרניץ

אילה דנטה

עומרי גקסון

27.6 מירית מור מזרחי

27.6 נדב חייט

טל לינטון

28.6 לאה כץ

ענבל אזרן

29.6 דינה ברור

איתן צ'ייכנר

30.6 נתן ברק

אבי רוזנקרנץ

מעין צמרת

נגה גל

1.7 קרול בילגורי

מיה טיקוצ'ינסקי

אפרת יוסף

אופירה ואן דונגן

שני קפלן

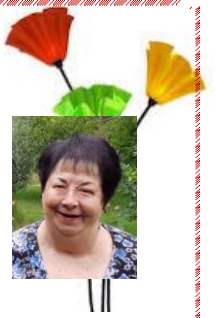
שימו לב!!!!

חזרנו לימי שישי בבוקר

בואו להפגין,

מחר יהיה מאוחר.

משולחן העורכת / שושנה שרקי

לא מחליטה \ שושנה שרקי

בעיר יורק שבאנגליה בשנות השישים של המאה שעברה, טיילנו ברחובות יורק מורין ואני. היא הייתה מבוגרת ממני בשנתיים שלוש, לפני כחודשיים נישאה לבן דודי אדי. יום נאה במיוחד. כל האנגלים ברחוב מחייכים מרוצים, קיבלו מתנה. המטריות נשארו בבית.

טיילנו ברחוב, לצד חלונות ראוה מרהיבים, בגדים כל כך יפים. מידי פעם אני פונה ואומרת למורין:

"וואוו, תראי איזו שמלה יפה" כולי מתפעלת.

"יפה, לא ככה?" היא עונה לי באנגלית שלה. "nice, isn't it?" חשבתי אוקי, לא אוהבת, הולכים הלאה,

אני רואה מעיל "תסתכלי, איזה מעיל יפה". אני אומרת לה באנגלית צברית.

"יפה, לא ככה?" היא עונה. "nice, isn't it?"

"מה יש לה זאת?" חשבתי לעצמי "לא יכולה להחליט?" ככה עברנו עוד ועוד רחובות, עוד ועוד חלונות וחלונות ראוה. דיברנו על משפחה וחברים אירועים שונים. ואף פעם היא לא אמרה על משהו: "וואוו שושנה תראי איזה יופי".

חשבתי לעצמי איך האנגלים עושים את זה? איך הם עושים החלטות? אני לא ידעתי אז הרבה מילים באנגלית, אבל, האם יש להם מילים חד משמעיות כאלה, שאומרים אותם בסוף הרהור, "כן, או לאו." "החלטתי" "אני לא מסכים" "אני לא רוצה". "אני אוהב". "אני שונא".

שלחתי להוריי גלויה וכתבתי להם. אני מרחמת על אדי הבן דוד שלנו. מורין לא יודעת להחליט החלטות היא כל הזמן מתלבטת. כל משפט מסתיים אצלה בסימן שאלה. החלטתי לא לשאול אותה יותר כלום.

כעבור כמה ימים יצאתי עם אדי לסיבוב, הוא הציע לי להתלוות אליו כשהוא יוצא לסידורים בעיר.

מזג האוויר השתנה מאמש, גשם טיפסף לו ללא הפסקה. פושר כזה כמו לא החליט עדיין אם הוא גשם של ממש, או סתם טיפסוף. ערפל על כל פני השטח, קדרות ירדה על העולם, כאילו לא היתה כאן השמש מעולם.

נכנסנו אל הבנק, המקום משדר סדר והתנהגות ניאותה.
יש מקום למטריות, כמה שקט, החנקתי שיעול קצר, והשתדלתי לנשום בשקט,
שלא ישמעו שאני כאן.
עמדנו מול אשנבו של פקיד בנק מעונב מכופתר וחיוור, הוא ניסה להיות נחמד
ושאל את אדי:

"מזג אוויר נאה הלוא כן?"

חיכיתי בדאגה לתגובתי של בן דודי האנגלי, שרק החרה אחרי הפקיד וענה:

"כן בהחלט, הלוא כן?"

ואני הבטתי בשניהם, לא מאמינה למה שאוזניי שומעות:

"רואים שלא יצאת מכאן מזמן". הייתי חייבת לומר. "מזג אוויר נורא שם בחוץ.
קודר וגשום ו... " אדי דרך לי על הרגל. איפה הוא למד שעושים דברים כאלה?
"איי" אמרתי. "זה כאב. אבל אדי באמת, איך הוא יכול לומר שיש מזג אוויר יפה
בחוץ, ועוד אתה מאשר".

פתאום צפה עלתה בזכרוני דמותה של אלייזה דוליטל, כאשר מיסטר היגנס
מ'גבירתי הנאווה'. מנסה להוציא ממנה את הברבריות שלה. או להוציא את
הברבריות שלה ממנה. אולי בכל זאת יש כאן משהו שעלי ללמוד?
למעשה, לא מתחייבים כאן על כלום.

ומה זה בעצם משנה, מה מזג האוויר בחוץ. סתם תירוץ, העיקר זה לדבר על
משהו. אדי נאנח, הפקיד הביט בי ובו לסירוגין. אף אחד מהם לא ידע איך לצאת
מהמצב הלא כל כך אנגלי הזה. ואני זזתי הצידה להביט מסביב.
הם סיימו את ענייניהם,
"בואי יקירה" אדי אמר, אחז בזרועי ויצאנו אחר כבוד מהבנק האנגלי.

אני לא חושבת שנמשיך ב'סידורים' היום, הבהרתי לעצמי, מה שהיה ברור.
בבית דיברנו כל על הענין, מורין חייכה באדיבות מנומסת, לא הגענו למסקנות
גדולות.

ובאשר אליי באופן מאוד אישי, עכשיו כשאני כאן מספרת את הסיפור הזה, אני
מבינה סופסוף מה זה "סמול טוק". זה פשוט זה. אז זה מה שהיה עליי ללמוד,
- לדבר על כלום כשיושבים בחברותא. איך פיספסתי את השיעור החשוב הזה.

עד היום אני לא יודעת לעשות את זה.

